

Nr 469.

Av herr **Hedlund** i Östersund, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 345, med förslag till förordning om ändring i vissa delar av taxeringsförordningen den 28 september 1928 (nr 379), m. m.

Beskattningsorganisationssakkunniga framlade på sin tid i avgivet betänkande bland annat förslag om inrättandet å landskontoren av särskilda taxeringsavdelningar. Särskilt utsedda sakkunniga för frågor rörande redovisning, uppbörd och kontroll av den allmänna omsättningsskatten hava vidare i innevarande år avgivet betänkande förordat en från övriga taxeringsbestyr avskild avdelning med särskild personal för denna skatteform. I framlagd proposition föreslås, att jämväl bestyret med taxering och kontroll av omsättningsskatt skall ombesörjas av taxeringsavdelningen.

Den i propositionen framlagda organisationsplanen för taxeringsavdelningarna synes i flera avseenden komma att försätta de övre norrlandslänen, enkannerligen Jämtlands län, i missgynnad ställning. Dessutom synas vissa detaljer i planen komma att medföra olägenheter för riket i dess helhet. Vad som i främsta rummet inger farhågor, äro antalet föreslagna befattningshavare i vissa tjänster, differentieringen av löner inom samma befattningar, avvägningen av löner mellan olika befattningar samt grunderna för beräkandet av arvoden.

När det gäller att avväga arbetsbördan för den kvalificerade personalen på länsstyrelsernas taxeringsavdelningar, måste antalet besvär vara den jämförelsegrund, till vilken största hänsynen bör tagas vid evalvering av olika arbetsuppgifter. Att anställa jämförelse allenast mellan antalet skattskyldiga och antalet deklARATIONER i olika län, som skett i såväl betänkandet som propositionen, måste leda till avsevärt oriktigt resultat. I fråga om antalet besvär ligger länsstyrelsen i Jämtlands län sålunda långt framme. Nämnda länsstyrelse har också i yttrande över beskattningsorganisationssakkunnigas betänkande med skärpa betonat kravet på en taxeringsinspektör för den ordinarie inkomstbeskattningen, för att icke en ren försämring i jämförelse med tidigare förhållanden skulle inträda. Någon hänsyn har emellertid icke tagits till länsstyrelsens yrkande härutinnan. Den föreslagna arvodesinspektören är avsedd enbart för taxeringsavdelningens bestyr med omsättningsskatten och torde få sin fulla sysselsättning härmed. Då behovet av en taxeringsinspektör för Jämtlands läns landskontor, bortsett från dylik befattningshavare för arbetet med omsättningsskatten, övertygande motiverats i länsstyrelsens yttrande över beskattningsorganisationssakkunnigas betänkande, bör en sådan tjänst inrättas. Med hänsyn till den kompetens, som bör krävas av denne tjänste-

man, bör han icke placeras lägre än motsvarande befattningshavare i andra län, d. v. s. lägst i lönegraden Eo 21.

I propositionen ha icke tillräckligt beaktats olägenheterna med täta omflyttningar av personal mellan olika län och olika tjänster. Den föreslagna differentieringen inom samma tjänster synes vara ägnad att i hög grad uppmuntra till dylika förflyttningar. I vad rör taxeringsinspektörerna hava de sakkunniga motiverat sitt förslag till uppdelning i två lönegrader, A 24 och A 21, — i propositionen Eo 24 och Eo 21 — med den växlande arbetsbelastningen inom skilda län. Ett sådant argument är ohållbart så länge antalet befattningshavare, såsom i förslaget blir fallet, i intet län är tillräckligt för att täcka mer än ett minimum av de arbetsuppgifter, som böra komma till utförande. Meriterna hos de antagbara sökandena till inspektörsbefattningarna kunna icke tänkas vara så olika, att differentiering av lönerna på sätt som föreslagits vore befogad. Beträffande taxeringsassistenterna, vilka praktiskt taget samtliga anställdes våren 1942, kunna varken olika tjänstetider eller olika arbetsbördor åberopas. Än mindre bör någon differentiering mellan kontrollanterna, som ännu icke anställts, ifrågakomma. Den ifrågasatta uppdelningen skulle för de mindre länen innebära, att dessa endast kunna räkna med mindre meriterade befattningshavare, vilka för övrigt efter vederbörlig utbildningstid skulle söka sig till andra län med e. o. tjänster. För att undvika en sådan diskriminering av de små länen är det nödvändigt, att minst en inspektörs- och assistentbefattning inom varje län göres till extraordinarie. Med hänsyn till kravet på rättvisa böra dock samtliga taxeringsassistenter inom rimlig tid kunna uppnå e. o.-tjänster. Kontrollanterna böra efter viss tjänstgöringstid, vars längd bör variera allt efter vederbörandes personliga duglighet och inhämtade erfarenheter, kunna erhålla arvode, motsvarande Ex 20.

Länsstyrelsen i Jämtlands län har i yttrande över denna fråga påtalat det oegentliga i att taxeringsassistenterna, vilka samtliga skola äga högre handelsutbildning, placeras i lägre löneställning än kontrollanterna, för vilka handelsgymnasiekompetens ansetts tillräcklig. Skulle en placering av alla assistenter på stat möta tekniska hinder, kräva dock rättvisa och billighet, att de inom arvodesbefattningarna skola kunna erhålla högre löneförmåner än kontrollanterna eller arvoden, motsvarande åtminstone Ex 21.

Vad slutligen angår grunderna för arvodenas beräkning, har i propositionen föreslagits, att samtliga arvoden beräknas efter i ortsgrupp E utgående belopp. För de nordliga länens vidkommande synes förslaget i denna del komma att få synnerligen olyckliga konsekvenser. Redan vid anställandet av de nuvarande taxeringsassistenterna lära stora svårigheter ha yppat sig att få platserna i de övre norrlandslänen besatta, trots löften om högre arvoden än annorstädes. En allmän lönenivellering kan på goda grunder antagas komma att helt omintetgöra en frivillig rekrytering för framtiden. För att åtminstone i någon mån möta sådana tendenser böra arvoden uppdelas i förslagsvis tre lönegrupper. Med skälig avrundning synas arvoden motsvarande exempelvis Ex 19—Ex 21 därvid kunna beräknas sålunda:

Grupp	Motsvarande ortsgrupper	Arvode motsvarande		
		Ex 19	Ex 20	Ex 21
I	C—D	6,200	6,600	7,100
II	E—F	6,600	6,900	7,600
III	G—I	7,200	7,700	8,200

På grund av det anförda hemställes,

att riksdagen måtte besluta, att beträffande Jämtlands län å länsstyrelsens taxeringsavdelning måtte anställas en inspektör i extra ordinarie befattning förutom den föreslagna arvodesinspektören,

att riksdagen måtte överväga att för likartade befattningar fastställa enhetliga löner,

att beträffande samtliga län minst en taxeringsassistentbefattning göres till extra ordinarie och att övriga assistenter måtte tillerkännas ett högsta arvode motsvarande Ex 21 samt

att vid bestämmandet av arvodena viss hänsyn måtte tagas till ortsgruppsindelningen i enlighet med förestående förslag.

Stockholm den 28 oktober 1943.

Verner Hedlund.